

מסורת הש"ס

(א) נמנחות דף פ"א. ש"מ.
 פסחים 37: יונתן סה. (למקמן לה.)
 (ב) ש"מ. (ג) יונתן סה. (ד) ש"מ. (ה) גמל
 כב: כ"ט. (ו) גמל טו. סה. כב.
 (ז) יונתן סה. (ח) ג' ש"מ.
 נמנחות דף קכ ע"ב ד"ה ממשיו.
 כב: כ"ט. ש"מ. (א) ש"מ.
 (ב) כבורות ג. (ג) ג' ש"מ. כבורות
 כ"ט. (ד) כבורות לב: * ט ש"מ.
 (ה) כבורות ט. (ו) כבורות ט.
 כבורות דף ג' ע"ב ד"ה ספק.
 ש"מ. (ז) ג' ש"מ. כבורות לב:
 ש"מ. (ח) סה. כבורות ט.
 כבורות ג. (א) ש"מ. (ב) ש"מ.
 מנח: כבורות ג. (ג) גמל יח.
 ג. (ד) ג' ש"מ.

הגהות הב"ח

(ה) גמ' ואמר רב וכו'
וכשנראה ממזכיר: (ג) שם טפי
זכרון: (ד) רש"י ד"ה לפי שאין
אין קלי גי' ע"ל ד"ה ע"ל שוק
ע"א: (ז) ד"ה רב וכו' דתחלת:
ד"ה אין ממנינן וכו'
וכשנראה וזה להפסוק שלם
במשפט: (י) ד"ה בעלת מוס
תפסה שנעשה בעל מוס
קודם הפרשת: (י) ד"ה ששטה
הבעלת מוס כי אף לאחר
פדיונה אסורה כל"ל וזה"ל:
(ח) ד"ה ארבי וכו' כ"י שמעון
הס"ד ואח"כ בבכור לא
בכור מן:

הגהות הגר"א

[א] נמ' אמר רב. ז"ל ואמר רב: **[ב]** שם רב לטעמי. הרש"י רב ס"ל כר"י: **[ג]** שם רב חוזר למעלה וא"ל לאמרי דר"ח צינ בצבור כ"ן בפסולו המוקדשין וכן ר' יוסי נבר אצין נמי קאי למעלה (ובן פירש רש"י בצבורות: **[ד]** רש"י ד"ה כרבי. והוא ממה הס"ד ומה"ד לשון ד"ה פשוט כרבי ס"ל וזה"ל: **[ה]** ד"ה אין מרגילין. בצבור לג'.

מוסף רש"י

מובא בסוף המסכת

רבינו גרשום

[illegible]

הַפְּרִישׁ שֶׁנִּי צְבֹרִי מַעוֹת לְאַחֲרִיתוֹ וְנִמְכַּר בָּאֵל לֵית לֵית לֵיהִי׃ קמ"ג ר' אמי: חמש חטאות חסות. שִׁפְרוּ צַעֲלֵיהֶּיּוֹ הָיָה שִׁפְרוּ צַעֲלֵיהֶּיּוֹ כִּדְבִי סְבִירָא מִשּׁוֹם כִּפְרוּ צַעֲלֵיהֶּיּוֹ [בְּצִלְמַת] רִיתוֹ נִמְנִי וְיִזְכְּרוּ לָנוּ מִתָּה [ו'] לָנוּ דְמַחֲמִיר לֵיהִי. דְּמַחֲמִיר כְּכֹאדֹד דְּמִי וְשִׁמֵּי אֲבֹד כּוּגֹן כְּכֹד הָאֵל לְאַחֲרִיתוֹ הַפְּרִישׁ שֶׁנִּי צְבֹרִי הַפְּרִישׁ שֶׁנִּי צְבֹרִי מִשּׁוֹם כִּפְרוּ צַעֲלֵיהֶּיּוֹ חֲמֹשׁ חֲמֵאוֹת מִתּוֹת מִיבְעִיא אֵלָּא אֵלָּא אֵלִיבָא

אמר רבי באיבור א^ה
המפריש חטאת ו^ה
מוכרה ס^ה ומביא אחר
אומר אם קרבה ע^ה
ראשונה תמות שכבר
דר' אלעזר בר"ש כו^ה
באחריות נמי לא דלל^ה
סבירא ליה דאמר חכ^ה
ז^ה דלפי שאין חטאת
מתה (א) (ב) אמר ר^ה
כשהוא מתכפר בשני
ס^ה ואידך הוה ליה
מתה (ג) רב למעמיה
תני רב שימי בר זירי
בשעת הפרשה לרב^ה
אבדה בשעת כפרה
הפרשה דאמרי רבנן
לרבי לא כ"ש אלא
בשעת כפרה דברי
יאין מרגליו ביום מו^ה
בשלמא ביו"ט דקא מ^ה
חסדא (ד) בית שמאי
ימנה ישראל עם הכר^ה
ר' אלעזר בר"ש היא
מום תמימה תקרב ב^ה
של תמימה מותרת
אמר אפילו בשר בעי^ה
השריפה ורב חסדא
דקדושתיה מרחם אב^ה
דלמא כי אמר ר"א ור'
אבל בבכור לא ור'
נשחטין באיטלו ונמס^ה
(ה) טפי וזבין יח^ה אמר^ה
בבשר (ו) (אמרי) במז^ה
בקדשים רבי יוסי ב^ה

ואִשְׁתַּחֲוִית בְּקִדְוֹשָׁתָהּ קִיּוּמָה: אִירִי וְאִירִי כְּנִיִּים וְיָקִים יִרְשֵׁת אֶת כְּנִיִּי וּסְפָא כְרָבִי [יָמָא] וְאַלְעוּר וְיוֹנוֹ יָמָא בְּקִדְוֹשָׁמוֹ: נִשְׁתַּחֲוִית בְּצִיטֵינוּ. אֲלֵמָה לֹאֹ בְּרַחֲמֵי הַעֲדָשׁ יִצְוֹק רַחֲמֵי אֱלֹהִים וְסוּפוֹ לְמַעַרְבֵי יִפְהָ גְבִי הַעֲדָשׁ דְּמִימִים יִקְרִים טַיִף וּפְרִיק לֵיהּ מִיד הַקֶּדֶשׁ לְפִי שְׁמַתִּירָא לְחַמְוֹן הַעֲדָשׁ וְחַמְוֹן הַבִּשְׁרָא וְשׁוֹב אִינֵירָא וְדֵלִי לֹא הָיָא לְדִין עֲבֻדָּה לֵאלֹחִי מִיתָה אֲזַל נִרְוֵי לִי מִשְׁהָ לֵי לֹא וְלֹא שְׁמִירָא עַד שְׁעִדְמִנִי אֲזַל נִפְשִׁי לְחֹקְרֵינִי בְּגִימָה עֲבֻדָּה אֲפִילֵי לֵאלֹחִי נִשְׁתַּחֲוִית

שימוה

דאמר מתכפר בשני שבועג שני וראשון ימות לא מצי מיית וראשון תי טאטות דבתחלת הפרשתו ה' יודע שאחד מהן ידחה. תוס' אחרות: ודוהא מדמי למפריש לאחריות, מצינו למימר שהמקשה סבר דכיון

כו א מיי פיד מהל' פסקה"מ
 הלכה ה:
 כז ב מיי סס הל' א:
 כח ב מיי פיד' מהל' קנין פסקה
 הלכה ו' ודקדק מ"ד:
 כט ב מיי פיד' מהל' יו"ט
 הלכה ו' ושוע' א"ח סימן
 תלס ע"ה א:
 ל א מיי פ"א מהלכות בטורות
 הל' ט ע"י כ"מ ושוע' יו"ד
 סימן ט ע"ה א:
 לא א מיי סס הלכה ו' וכו':
 לב א מיי פ"א מהל' איסורי
 מונח טלס ב:
 לעל פיר' ונא הא
 כמפריס ליה כמפריס
 השני ליה יודע שלא
 להפריס לאבוד
 עתה והוא ליה
 נאחזיות אבל טכא
 השני שיתכפר
 ופס"ה ופס"ה קאמ'
 אשעי' דלמור
 מתכפר
 ונאמ' רב לטעמיה
 ור' יוחנן בן ברוך

שינויי נוסחאות

[illegible]

יב ל"א והויא ליה כשתי

[illegible]

בינו גרשום (המשך)

ים אותו צורך ובי"ט אסור
טורח היה טורחא יתירא: י'
ב"ש ב"ש **אמר** אפילו טשטתה
לית מום קרדם וזריקת דם של
מה ובש"ב בעל"ט בקריירה
דמה של **תמימה** קרדם
שולי המוקדשין בקרדושה קאי
הי המוקדשין כ"ש יומאי כ"י
וספלי המוקדשין: **דלמא** ע"כ
אבל בכור לא דכתיב היה
וכיון שדמיה לית הנוגז היה
מוקד: **אמר** רב מ"י לית ליה
וב"ה עבודה בקדושה: **וי'** יום'
אחזן מוקדשין וקדושה ערירם
מנהגה: **הדרן** עלון **המאמר**

ואידך הוה ליה לאחריות וקבני הא דידחי מתיה. וא"ת עליו פריך לא תמא
 לר' אבא דחשיב ליה כמפריש לאצידו והבא חשיב ליה כמפריש
 לאחריות וי"ל משמע ליה השתא כיון דבשעה שפריש השני היה יודע שלא
 יתפטר בו אלא בשני שבווה ראשון כ"ל באחריות ולא דמי להפריש
 לעיל דהשתא היה סובר דהראשון נאכז וממכר בזה שמפריש עתה והוא ליה

מפריש לאצוד ולא היו באחריות אבל הכהן
שהיה יודע בשעת הפרשת השני שימכפר
בראשון מהו ליה כמו לאחריות ואפ"י קאמר
דיחוד אותה וקשה לרבי ואשכנזי לאמר
מפריש שמי חטאות לאחריות מתכפר
בזבח חטאת וזהו שמי חטאת וזהו שמי חטאת
לאמר מזהו בראשון ומשעה שפרש הופרש
לאצוד ואין זה לאחריות ולכן מזה והא
דמדמי ליה לעיל למפריש לאצוד היינו
מטעם דמנחתו בראשון או שמה ש' לפרש
דס"ל הכהן כפר הכהן לאמר לעיל לאצוד
אצודה אחרית מזה לא לרבי ולא לרנן
ומשום הכי פריך מניה דהיה סבור שהוא
מפריש לאחריות: ר"ב אצוד בר' שמעון
אומר אפ"י בשר בעלת מום בקדירה בר'
וה"מ א"י הכהן מתנמי' לאמר נגנן דבהאי
דמתני' דאפילו נזרק דמיה דשניה צדוד
ראשונה בעלת מום קיימא אין לה דין
מימיה והכא אמר דאם נשטטה בעלת מום
משוקד דס' תמימה דשקרה ולר' אלעזר
בר' שמעון אפילו בשר בקדירה כשוקד
דמה ש' תמימה תכל' ליה השקירה ובמתני'
קאמר דאם נשטטה בעלת מום קודם וריקת
דמה ש' תמימה דשקרה ויש' לחלק דבהאי
דמתני' כיון דהיתה כבר בעלת מום קודם
הפרשה של ז' אין עליה קדושה כל כך
אבל הכהן דהופרשו לאחריות ונראה שניהם
לשקירה ז' עליהם דקדושה וימר:

מִיָּה דֶרֶב פּפֵּא אַבְדָּה

בן מתה לרבי רועה י"קל וחומר ומה אבודה בשעת
 עה אמר רבי מתה אבודה בשעת כפרה דלרבנן מתה
 י הכי אבודה בשעת הפרשה לרבי מתה לרבנן רועה
 ל מתה: רבי אלעזר בר"ש אומר וכו': ^א ^ב תנו רבנן
 כיצא בו האין מוגילין בכבוד ולא בפסולי המוקדשין
 ח מירחא דלא חזי ליה אלא בכור מאן תנא אמר רב
 א דאמר בכור בקדושתיה קאי ^ג דתנן ב"ש אומר ולא
 על הכבור פסולי המוקדשין מאן תנא אמר רב חסדא
 גניא ^ד היו לפניו שתי חטאות אחת תמימה ואחת בעלת
 ת מום תפדה נשחטה בעלת מום עד שלא נזרק דמה
 שנוזק דמה של תמימה אסורה רבי אלעזר בר"ש
 מום בקדירה ^ה ונוזק דמה של תמימה ^ו יוצא לבית
 קמה אידי ואידי כב"ש דלמא כי אמרי ב"ש בכבור
 פסולי המוקדשין לא ולוקמא אידי ואידי כר"א בר"ש
 כי שמעון בפסולי ^ז [מוקדשין] דאלימי למיתפס פדיון
 בר"ש לית ליה הא ^ח דתנן וכל פסולי המוקדשין
 ז באיטליז ונשקלין בליטרא אלמא י ^ט כיון דשרית ליה
 רב מרי בריה דרב כהנא מה שמשיבין בעור פוגם
 בא ^י משמיה דרבי אבין מפני שנראה כעובר עבודה
 אבין אמר גזירה ^{יא} שמא יגדל מהם עדרים עדרים:

החלטה

א. יסודות כי היכי למחמרי ב"ש בצכור מחמרי נמי בשאר פסולי
 יצי שמעון: צכור אין לו פדיון דכתיב (במדבר יח) לא תפדה ואם
 שמייו קיימי מצי אפריק ואישמטי: אלמא כיון דשרים ליה. למוכרו
 וגלג נמי ליטמרי ליה להרגיל דכיון דידע בשעת פדיון דפסולי המוקדשין
 מה שמשכיח צעור פוגם בצכר. מה שמשמכר דמיי העור פוגם דמיי
 פה לימכר: שגראה עובד נקדשים. וט ששואה מפוח על הבהמה צעודה
 כצעודה. גורם שמי יגדל מהן. מפסולי המוקדשין: עדים עדים.
 ואמאי לגדל עדים אמאי ליקי תפלת גיזא ועבודה ופסולי המוקדשין
 וצבורים י. ע. הדרן עזר ודך חמאת

שנאל הבשר של בעלת מום הצא לבית השרפה. אלאמא לר"א ברי"ש אצ"י דרשטה לבעלת מום ד
אצ"י ונפדה א' נרוק דמה של תמימה קודם אכלתו אלא תנינן ב' בויין להרגילן הכי נמי יוצאין
הכי דסבירא להו בכבוק דאצ"י דרשטהי' בקדשה ואין ואין תנינן ב' בויין להרגילן הכי נמי יוצאין
א' **קאמר** ב"ש ב' אל פסולין המוקדשין דאלימי מילתסם פדיונן דקדשתן על פדיונו וכן יוצאין
נפדה: וית' ליה א"א ב"ש **א"ש** פסולין **מקדשין** **ונפדין** **באבישילי**. דנהוגין בויין למכורין בטוק מ"ט
נמי סריצה לשוקלן ולמכורין בטוק מופיק אטוה בויקרא אלא נמי קיי דרשתי ליה דמרגל דאסוף
ל' אלעזר דה"א ש' דמה שמעבתי בעור פוגם בבשר הלכך ליה לית: **במע"בא אסר** מ"שה אסור דאסוף
א' **אבן אסר** מ"ש אסר דא' ירית הקלה פסמיס אש' מצינון ש' ש' פחלין סקונין בעוריה לציורן פסמי
ונדיה שמו' ביאורו גמ' ליה ירית הקלה שיעורו ביה הלכך נדון דאין מצינון הקדש המוקדשין ליה אלא
א"א

קובצת

בדשפריש ידע שלא יתכפר בראשון הזה ליה כמפריש לאחרות. הר"י ד"ל: ב"ש הוא דאמר בבור בקדושתה קא. גליון וכו' וכן סתם לן כתב טש' מצינו למימר דה"ק בבור אסור להרגיל כמו ב"ש אומרים דאסור בו: ר"א ב"ש אומר אפ' בשר בעלת מום בקדרה וכו'. ענין בהשמות בסוף המסכת: ר"ש ד"ה ויצא לבית השיפה וכו' והמאת שבפירוש בענקים סמריא. ענין בהשמות בסוף המסכת: